

at den højtærede Finansminister vil udtale sig om, hvad han mener om dette Spørgsmaal, og om der ikke var Anledning til nu i denne Rigsdagssamling af Hensyn til de kolossalt høje Oliepriser at skride til denne lille Ændring i Toldloven.

Finansministeren (Brandes): Jeg finder det rimeligt straks at svare det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) paa de Udtalelser, han nu er fremkommet med angaaende det store Spørgsmaal, som han allerede fremdrog i sit første Foredrag her i Salen, ikke fordi jeg synes, han har sagt noget nyt om selve Spørgsmaalet, men fordi han dog maaske mere end forrige Gang har betonet sin Partistilling dertil. Og hvis jeg tør sige det straks: Det ærede Medlem roser mig for at være ærlig, og saa er det vel bedst, at jeg giver ham et Svar, som er Bevis paa min Ærlighed. Det forekommer mig, at han i høj Grad betoner det agitatoriske Standpunkt, som han vil tage i denne Sag. Jeg kan maaske udtrykke det saaledes, at det ærede Medlem svingede mellem Glæde og Sorg. Hans Sorg er, at der ikke kan gøres tilstrækkeligt eller i det hele taget udrettes noget af Regeringen, Magthaverne, det nuværende Samfund overfor de høje Petroleumspriser, og hans Glæde er, at der ikke kan gøres noget fra dette Samfunds og Magthavernes Side, thi derved faar hans Partifæller Ret, naar de siger, at dette Samfund duer ikke til noget. Det ærede Medlem ved altsaa ikke, om han skal le eller græde over det, der her passerer. Medfølelsen med Fiskerne er naturligvis stor, men Glæden over, at det gaar hans Parti saa vel, at dets Standpunkt er saa lykkebringende for dets Agitation, spiller ogsaa en stor Rolle. I sit første Foredrag sagde det ærede Medlem til Regeringen, at den maatte udrette noget for Fiskerne, den maatte sørge for, at Petroleumspriserne gik ned ligesom i andre Lande, der arbejder med hen derimod, og man maatte forstaa det ærede Medlem saaledes, at han mente, at i andre Lande udrettedes der noget fra Regeringernes og Samfundenes Side overfor det Besvær, den Plage, som det store Olieselskab forarsager Petroleumsforbrugerne. Jeg søgte at vise overfor det ærede Medlem, at i intet Land var det lykkedes at bekæmpe den Magt, som dette Petroleumsselskab og den Kapital, der staaar bagved, nu en Gang indehaver, og det forekommer mig ikke, at det ærede Medlem har rokket noget ved min Paastand. Han anførte Island som et Land, hvor

man udrettede noget — saadan forstod jeg ham. Han sagde, at man der havde vedtaget en Lov, men ikke, at man havde aldrig benyttet den, en Lov om at oprette et Statsselskab, som skulde indføre og forhandle Petroleum. Nu sagde det ærede Medlem: Ja, men Island ligger jo saa helt anderledes end Danmark — hvad jeg nu for Resten netop havde sagt og forsøgt at bruge til min Gunst. Det var ikke saa underligt, om der paa Island ikke kunde gøres noget, men her i Danmark ligger Forholdene anderledes. Jeg har nævnt, at man ikke uden videre kunde sammenstille — og det synes det ærede Medlem at ville give mig Ret i — de petroleumproducerende Lande med de kun petroleumforbrugende Lande. Saa sagde det ærede Medlem: Ja, men jeg har dog sagt, at i Rumænien afværgede man et Angreb fra Rockefeller's Side. Ja, naar Landet selv producerer Petroleum, er det ikke saa forbavsende, at det med Held kan optage en Kamp mod det store amerikanske Petroleumsselskab.

Endelig er der Tyskland. For mig er det nu lidt underligt, naar det ærede Medlem er saa overordentlig glad ved den tyske Regerings Forslag og tror langt mere, lader det til, paa en tysk Minister og et tysk Forslag, end han vilde gøre overfor en dansk Minister og et dansk Forslag. Han sagde til mig, at det var en uretfærdig Bedømmelse af dette Forslag, jeg var fremkommet med. Ikke desto mindre falder min Bedømmelse i Virkeligheden ganske sammen med den Bedømmelse, som det ærede Medlems Partifælle, Worm, fremkom med i den tyske Rigsdag. Saadant noget skal jeg vel ikke dvæle ved, som at han bebrejdede mig, at jeg var fornærmet over, at den tyske Indenrigsminister ikke havde talt i denne Sag. Det ærede Medlem havde sagt, at Indenrigsministeren dernede havde erklæret, at han var parat til at gaa videre, parat til at gaa til et virkeligt Statsmonopol fremfor et af Staten beskyttet Aktieselskab. Derom sagde jeg, at jeg havde ikke kunnet finde, at Indenrigsministeren havde sagt noget derom, jeg havde kun set, at en Statssekretær havde talt i denne Sag, hvilket det ærede Medlem for Agitationens og Fornøjelsens Skyld — han har jo lovet, at han baade vil gayne og glæde os her i Salen — faar lavet om til, at jeg ikke skulde have været fornøjet med og ikke fundet det tilstrækkelig stort og højtideligt, at det var en Understatssekretær, der havde talt i Tyskland. Jeg er af